

vilkårlige fængslinger, henrettelser og forfølgelse af de mennesker, der insisterer på at sige sandheden. Det gælder ikke mindst forfattere og skribenter. En af de forfattere, som forfølges, fordi han taler en diktator imod, er Chenjerai Hove, som er fra Zimbabwe, som jeg mødte sidste sommer, da han besøgte Danmark. Han har levet i eksil siden 2001, fordi han ikke kunne affinde sig med diktatoren Robert Mugabes mis-handling af landet, og derfor bor han ikke mere i Zimbabwe.

Han gjorde indtryk på mig gennem sin historie og gennem det, han sagde om forholdet mellem diktatur og kunst, nemlig at diktatorer hader kunsten, de er bange for den. Sådan var det jo i Nazityskland, sådan var det i de kommunistiske regimer, der hærgede Østeuropa. De troede, at man kunne udradere nuancerne og gøre folk ensrettede og skabe den samme model.

Men sagen er jo den, at kunst og kultur og forfattervirksomhed insisterer på nuancer, insisterer på, at der er ting, der ikke bare er sorte og hvide. De insisterer på kompleksitet, på at vise det grimme og det provokerende og det, der findes inde i vores hoveder og vores hjertes, hvor diktatorerne ikke kan komme til. Derfor hader diktatorer kunsten og kulturen, og de frygter den.

Der er vi jo i den privilegerede situation i et land som vores, hvor vi har demokrati, hvor vi har ytringsfrihed, at vi kan støtte den kamp. Det gør vi ved vores massive u-landsbistand, vi er en af verdens største – hvad skal man sige? – udbydere af udviklingsbistand, hvor vi jo også har good governance og menneskerettigheder på dagsordenen, og vi kan gøre det ved at tage imod de mennesker, som kæmper for ytringsfrihed og demokrati rundt omkring i verden.

Derfor har regeringen fremsat det her forslag. Det skylder vi anstændigheden og håbet om, at verden kan blive bedre, og at det nytter. Det gør vi altså bl.a. ved at byde forfattere, som den omtalte fra Zimbabwe, Chenjerai Hove, velkommen under fribyordningen. Det er jo en ordening, som har eksisteret i over 10 år i mange forskellige byer, og vi har taget afsæt i det, som ICORN har skrevet og udviklet i forhold til den måde, de har kørt den her ordening igennem på. Genève gjorde det for Rousseau, Danzig gjorde det for Immanuel Kant tilbage i 1700-tallet, og i dag tæller ICORN's byer store byer rundt omkring i Europa, i alt 19 byer.

Se, nogle af de spørgsmål, der har været, har handlet om kommunerne, og de har handlet om,

hvem der er omfattet af ordningen. Indtil nu har 12 danske byer meldt sig som interesserede i at blive fribyer, nogle helt officielt, andre mere søgende. Jeg synes, det er fantastisk positivt og flot, at så mange danske kommuner gerne vil være med til at kunne byde forfulgte forfattere velkommen. Det vidner om et stort, flot lokalt engagement og om ansvarsfølelse over for kulturen og ytringsfriheden.

Så har der været en lille smule debat mellem nogle af ordførerne her – også kommentarer om det fra et par kommuner – om, at man selv skal være med til at betale. Jamen hør nu lige her, kommunerne har selvfølgelig også et ansvar for ytringsfrihed og demokrati. For mig er det en selvfølgelighed, at hvis man inviterer en forfatter, hvilket regeringen åbner mulighed for med det her lovforslag, som ser ud til at blive støttet af alle Folketingets partier, så har man selvfølgelig selv det ansvar at invitere den forfatter gennem den mekanisme, der nu engang er, gennem listerne osv., og man skal selvfølgelig også sørge for værtskabet for den forfatter. Så sørger Kulturministeriet for med vores pulje, at man har mulighed for at få dækket nogle udgifter til de aktiviteter, som man kan kaste sig ud i for at bruge forfatteren, for at bruge skribenten, for at bruge satiretegneren. Det kan være oplæsning, det kan være skoleundervisning, og det kan være biblioteksaktiviteter osv.

Kl. 14:27

Det kan også være, at man støtter udgivelsen af forfatterens værker på dansk, og det kan være andre kulturelle arrangementer. Der tror jeg altså, at den arbejdsdeling, der er mellem kommunernes ansvar for at invitere forfattere og Kulturministeriet, der på statens vegne er med til at understøtte de aktiviteter, som ligger ved siden af, er den helt, helt rigtige med hensyn til ansvar og engagement.

Som nogle ordførere nævnte i dag, er det ikke alle, der er omfattet af ordningen. Nej, det er det ikke. Det er jo en international ordening, vi har taget til os, som fungerer på ICORN's præmisser i alliance med International PEN. Det handler om skribenter, det handler om forfattere, det handler om journalister, og det handler om satiretegnere. At begynde med alle mulige andre grupper ville medføre en helt anden ordening. Nu tager vi imod en fantastisk god ordening, som er generøs, og som virkelig viser, at vi kæmper for ytringsfrihed og demokrati.

Det er en bred, bred ordening. Det handler også om oversættere, digtere, illustratører, sati-